

Razložim ji, da prosim njo.

»Ne plešem,« zajeclja mehak glas v zadregi. Roke mi ne poda. Mislim, da gleda tako srna, ki se je ujela v zanko.

»Pa zapleši! Gospodu sodniku ne moreš odreči!« reče tisti mož, ki mi je premlad za njenega očeta, pa prestar za njenega brata.

»Oče! Saj veste... Ne plešem! Ne zamerite!« Tako mi pove, da razumem: Čemu me vznemirjaš in siliš vame? Kaj nimaš drugih dovolj? Trgajo se zate! Glej!

Glej! Bliskajo se v nejevolji Verine oči. O, kako mi privošči Julka! Vem, da se Anica na tihem smeje. Tam v šotoru se muza Marica. Gospa je zadovoljna.

»Prav tega ti je bilo treba,« govore pogledi pobratimov z zlatimi naočniki in s ščipalnikom.

»Prav ti je! Čisto prav!« mislita gospoda, tisti z bradavico na nosu, in tisti s košatimi brki.

Ni me toliko sram, kot mi je žal, da sem vznemiril gospodično v črni obleki. Njen plahi pogled mi je segel do srca, in me bega.

Pobratim s ščipalnikom hoče zabrisati dogodek z gospodično v črni obleki. Pove v šali, da sva se z gospodično Anico danes na odru zaročila. Pa se ne vede za zaročenca. Kolikor ve, se zaročenca po navadi ne vikata.

Pomiri me. Na uho mi pošepče: »Veselica! Saj jo jutri lahko zopet vikaš, če misliš, da ti tako kaže. Hočem le, da se poljubita!«

Gospodična Anica se brani: Prevelika čast bi bila zanjo... Pa junaško izpije polno čašo. Pobratim s ščipalnikom, da veš: Lepši in prijetnejši je dotik ženskih ustnic ko tvojih ščetinastih brk.

Gledajo me temnorjave oči, o, temnorjave oči tiste gospodične v črni obleki! Ko da ne morejo razumeti.

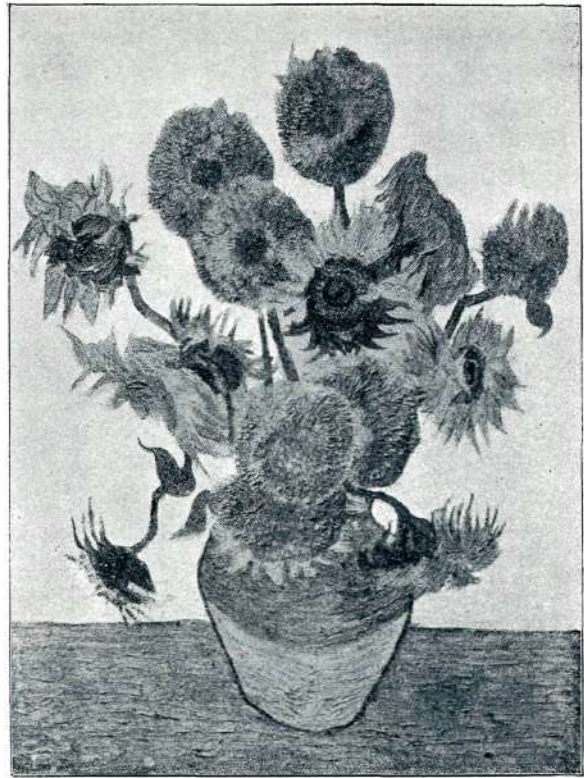
Gospoda z znakom »Rdečega križa« na rokavu pristopita in mi potipljeta žilo na roki. »Bolni ste, gospod sodnik! Hitro z nama po zdravila!«

Ne razumem šale in se upiram. Zgrabita me pod pazduho in me siloma vlečeta v šotor »Rdečega križa«. Marica mi natoči čašico likerja. Znak »Rdečega križa« ima na roki.

»Lepo se zabavate, kakor vidim!«

Nisem zdrav po čašici likerja. Gospoda z znakom »Rdečega križa« na rokavu me ne pustita iz šotora. In pijem čašico za čašico.

Veselica! Lampijončki, vsi pisani, izžarevajo v mrak luči zelene in rdeče. Rakete

Vincent van Gogh: Cvetlice v kozarcu

prasketajo proti nebu. Hrup in šum in neubrana pesem. Godba, ples. Vrvenje. Veselje, razigranost, žareči obrazi, plamteče oči...

»Ne spodobi se! In ni lepo! Pred vsemi ljudmi...«

»Veselica!« pogovarja gospod z bradavico na nosu Julko.

Junaško ko jaz izpije gospodična Julka polno čašo. Njeni ustnici se dotakneta mojih, vdano, ko zaljubljena pesem v sentimentalni operi.

Gledajo, gledajo me temnorjave oči. Ko da se čudijo.

Gospoda z znakom »Rdečega križa« na rokavu me vlečeta v šotor k likerjem.

Le kaj ti vse to mar, Marica? Pa da se postavim na glavo, kaj ti mar? Moja sramota! Kaj ti mar?

Veselica!

Zakaj bi ne pil bratovščine z gospodično Vero? Če sem jo pil z Anico in Julko?

Gledajo, gledajo, gledajo me temnorjave oči. Ko da me obsojajo.

To pot se hočem siloma in resno upreti gospodoma z znakom »Rdečega križa« na